

Ненчо Савовъ

Пловдивъ

Като корона златогръйна
сияешъ, Пловдивъ, отдалекъ,
а надъ лика ти чародеенъ
синѣй небето съ погледъ мекъ.

Край тебе съсъ усмивка свѣти
безбрѣжно слънчево поле.
Презъ тебъ Марица, съ вѣковетъ,
къмъ югъ неспирно струи лѣй.

И съ изгледъ, царственъ и омаенъ
ти въ чудна свѣтлина блестишъ,
и сякашъ въ тебе вѣчно май е,
и вѣчно младъ животъ цвѣти!